

תת"ע 4623/01/20 - יניר דינאי בן נון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4623-01-20 מדינת ישראל נ' בן נון
תיק חיצוני: 61119697243

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	יניר דינאי בן נון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 11.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 61119697243 המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון בזמן נהיגה שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 10.1.2019.

המבקש ביקש להישפט בגין המיוחס לו ועניינו נקבע לתאריך 11.2.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הודעה בדבר פתיחת התיק בעניינו או הודעה על מועד הדיון או גזר הדין. לטענתו ביום 2.8.2020 קיבל הודעה מהמרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות כי קיים חוב על שמו ולאחר בירור שערך גילה כי ניתן גזר דין בגין עבירה עליה ביקש להישפט.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המשיבה שלחה הזמנה לדיון לכתובת מגוריו של המבקש הרשומה במשרד הפנים שאותה אף ציין בבקשתו להישפט. לטענתה, משדבר הדואר חזר בציון הסיבה "לא נדרש" אין למבקש אלא להלין על עצמו.

לטענת המשיבה, מעיון בבקשתו לא העלה המבקש טענה עניינית פרט לכך שלא קיבל את ההזמנה לדיון ומשהוכח כי ההזמנה נשלחה כדין יש לדחות הבקשה.

דיון

עמוד 1

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש אותה ציין בבקשתו להישפט, "גבעת המייסדים 29, מעלה אדומים", אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש" ביום 19.1.2019.

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא

קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

יודגש כי המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, על אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס וחרף עברו התעבורתי הושת עליו הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע בסך ₪1,000.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' אלול תש"פ, 26 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.